

nok muligt, at naar dette Lovforslag skulde blive til Lov, vil det nærmest gøre sin Virkning som Politiforanstaltning; det vil hemme Indførsel af forfalskede Varer hertil og vil ogsaa give vor Handelsstand Midler i Hænde til at kunne føre Kontrol med Indførsel af saadanne Varer. Følgen heraf vil allerede blive den, at Handel med disse Varer vil komme ind i et bedre Spor; men skal Loven virke fuldstændig, er det ganske sikkert, at saa maa ogsaa Landbruget tage noget Haand i Hænde med. Saa maa Landbruget søge at skaffe en hyderligere Kontrol til Stede, derigennem at der udtages Prøver — ingenlunde altid, det behøves slet ikke, men dog i saa stort et Antal Tilfælde, at denne Prøveudtagning og deraf følgende Analyse ikke bliver aldeles betydningsløs. Sælgeren vil være klar over, at en saadan Kontrol fra Landbrugets Side vil kunne blive ført. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) indvendte med Hensyn til Reglerne om Prøveudtagning, at de ikke vilde kunne gøres gældende, naar Varerne folgtes med Levering paa Affendelsesstedet. Jeg skal erkende, at Udtrykkene maasse i saa Henseende ikke ere fuldstændig klare, men Meningen har været den, at det ikke skulde være afgørende, om Salget sker med Levering paa Affendelsesstedet eller paa Ankomststedet, men at der skulde være Køberen forbeholdt Ret til at udtage Prøver af Varen paa det Sted, hvor han første Gang faar Varen i virkelig Besiddelse, altsaa forinden Varen udleveres til Køberen. Her er Tale om den faktiskste Udlevering til Køberen, og den vil altid finde Sted paa Ankomststedet, medmindre Køberen har en Repræsentant paa Affendelsesstedet, som kan udtage Prøver der, forinden Varenes Affendelse. Ordene ere maasse ikke klare, men det kan jo altid blive bedre under Forhandlingerne. Samme ærede Medlem fremførte en Indvending imod den Bestemmelse i § 6, at „de Afgørelser, der af Frøkontrollen eller Laboratoriet træffes om Varens Indhold og Bestaffenhed, ere bindende for begge Parter.“ Han mente, at man burde kunne recurrere til en Efteranalyse. Den Regel, der her er udtalt, lyder jo saa absolut, at man skulde tro, at der ikke var nogen Undtagelse deraf, men det er jo givet, at Reglen kun kan være bindende, naar det ikke bestrides fra nogen af Parternes Side, at den Prøve, Laboratoriet har haft til Undersøgelse, virkelig er en Prøve af det Parti, om hvilket Striden føres. Saaframt Sælgeren gør den Indsigelse gældende, at den Prøve, der har foreligget Laboratoriet, slet ikke er tagen af det Vareparti, som er affendt, saa følger det af sig selv, at den

Analyse, Laboratoriet har anstillet, ikke bliver bindende for ham, men han har fri Adgang til at procedere paa den nævnte Indsigelse. Det er kun for det Tilfælde, at det ikke fra nogen af Siderne bestrides, at det er den rette Prøve, der er undersøgt, og at Prøven er udtagen paa retmæssig Maade, at Laboratoriets Afgørelse skal være bindende for begge Parter. Nu kan man ganske vist ogsaa i det Tilfælde sige, at det kunde være heldigt at have et Overstøn, en Overanalyse, eller hvad man vil kalde det, og jeg vil ogsaa meget gerne være med til, hvis det kunde lade sig gøre, at give Regler for et saadant Overstøn, men jeg tror, det er der Vanskeligheden stikker. Vi ville vanskeligt over for Frøkontrollen og ligeledes over for Laboratoriet, som Staten vil vælge, — uden at jeg dermed skal sige noget om, hvilket af de bestaaende Laboratorier det bliver, det er mig i den Henseende ligegyldigt, om det bliver det ene eller det andet — kunne faa en Overdomstol, til hvilken der kan recurreres, men det er ogsaa et Forhold, der kan tages under nærmere Overvejelse.

Den i § 7 indeholdte Bestemmelse om Afgørelse ved Voldgift, er ligeledes en frivillig Bestemmelse, idet det staar Parterne frit for, om de ville underkaste sig det eller ikke. Det, man har villet her, er at skaffe Parterne en Adgang til med Lethed at kunne blive enige om Voldgift, idet de ved Handelsens Afslutning kunne enes om, at Voldgiften skal foretages efter de i denne Lov indeholdte Regler. Derved bliver altsaa Overenskomsten, imellem dem af et meget stort Indhold, og tillige har man villet søge at hjælpe Parterne til at indgaa en saadan Overenskomst med hinanden derigennem, at der i de Blanketter, som Indenrigsministeriet udsteder til Garantibeviser, skulde optages en Bestemmelse om, at Voldgift skal gøres anvendelig. Det ærede Medlem fra 3dje Kreds (Tønderlund) var mere tilbøjelig til at gøre Voldgift obligatorisk, saaledes at Parterne skulde henvises til at søge Sagen afgjort ved Voldgift og ikke maatte gaa til Domstolene, i alt Fald før Voldgift var forsøgt. Jeg skulde meget fraraade det, jeg anser Voldgift for at være et meget godt Middel til at udlævne Stridigheder, naar vel at mærke begge Parter ere enige om at bruge det, og saa længe de ere enige om at bruge det, men det viser sig i Praxis alt for ofte, at naar Parterne ere enedes om, at deres mulige Stridigheder skulde afgøres ved Voldgift, og det saa kommer til Strid imellem dem, saa er Stillingen ofte den, at den ene af Parterne har Interesse i, at der slet ikke kommer nogen Afgørelse, og han har det da i